

Arrest

nr. 184 345 van 24 maart 2017
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 14 november 2016 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 13 oktober 2016 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt, aan de verzoeker op 3 november 2016 ter kennis gebracht.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 17 november 2016 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 december 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 januari 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. DONCK, die *loco* advocaat T. HALSBERGHE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. HEIRMAN, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De verzoeker, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, komt op 29 oktober 2000 België binnen zonder enig identiteitsdocument, en vraagt op 31 oktober 2000 asiel aan. Op 31 oktober 2000 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Op 8 februari 2001 neemt de Commissaris-generaal voor de

vluchtelingen en de staatlozen een bevestigende beslissing van weigering van verblijf ten aanzien van de verzoeker. Bij arrest nr. 139.966 van 31 januari 2005 verwerpt de Raad van State de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring tegen deze beslissing.

1.2. Op 20 juli 2004 dient de verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van het op dat ogenblik geldende artikel 9, derde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet). Op 6 september 2004 neemt de burgemeester van de stad Luik of zijn gemachtigde een beslissing tot weigering inoverwegingname.

1.3. Uit de feiten uiteenzetting in de nota met opmerkingen blijkt – en de verzoeker betwist niet – dat de verzoeker op 3 mei 2005 een tweede aanvraag indient om machtiging tot verblijf in toepassing van het op dat ogenblik geldende artikel 9, derde lid, van de Vreemdelingenwet. Op 31 oktober 2007 wordt de aanvraag onontvankelijk verklaard.

1.4. Op 16 december 2009 dient de verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Op 9 augustus 2010 wordt de aanvraag onontvankelijk verklaard en wordt tevens aan de verzoeker bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Bij arrest nr. 51 592 van 25 november 2010 verwerpt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring tegen deze beslissing.

1.5. Op 20 september 2010 dient de verzoeker een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Op 26 februari 2013 wordt de aanvraag onontvankelijk verklaard en wordt tevens aan de verzoeker bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Bij arrest nr. 114 087 van 21 november 2013 verwerpt de Raad de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring tegen deze beslissingen.

1.6. Op 18 januari 2015 dient de verzoeker een derde aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Op 13 mei 2015 wordt de aanvraag onontvankelijk verklaard. Bij arrest nr. 161 321 van 3 februari 2016 verwerpt de Raad het beroep tot nietigverklaring tegen deze beslissing. Op 13 mei 2015 wordt tevens aan de verzoeker bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

1.7. Op 8 mei 2016 dient de verzoeker een vierde aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Op 6 juni 2016 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris een beslissing tot niet-ontvankelijkheid van een verblijfsaanvraag (bijlage 42).

1.8. Op 8 mei 2016 dient de verzoeker een vijfde aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Op 13 oktober 2016 wordt de aanvraag onontvankelijk verklaard. Dit is de thans bestreden beslissing, die aan de verzoeker op 3 november 2016 ter kennis wordt gebracht. Deze beslissing luidt als volgt:

“(…)

Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 08.05.2016 werd ingediend door :

“(…)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

Ter ondersteuning van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, beroept betrokkene zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de

diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten.

Betrokkene vroeg op 31.10.2000 in België asiel aan. Deze asielprocedure werd op 08.02.2001 afgesloten met een bevestigende beslissing van weigering van verblijf door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS), hem betekend op 12.02.2001. Betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verblijft sindsdien illegaal in België.

De duur van de procedure - namelijk iets meer dan 3 maanden - was zeker ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Betrokkene beweert echter dat zijn asielprocedure meer dan 4 jaar heeft geduurd aangezien het beroep dat hij tegen de beslissing van het CGVS had ingediend bij de Raad van State, pas op 21.02.2005 werd afgesloten. Echter, er dient opgemerkt te worden dat onder asielprocedure enkel de duur van de behandeling van de asielaanvraag door de verschillende asielinstanties wordt verstaan, zijnde de Dienst Vreemdelingenzaken, het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Zij oordelen immers over de gegrondheid van de asielaanvraag. De beroepsprocedure voor de Raad van State behoort niet bij die asielprocedure, daar men niet oordeelt over de gegrondheid van de asielaanvraag, maar wel over de correctheid van de procedure.

Betrokkene beweert dat hij zich in buitengewone omstandigheden zou bevinden omdat hij hier een langdurig verblijf van meer dan 15 jaar in België zou hebben. Hieromtrent dienen wij te stellen dat dit niet aanvaard kan worden als een buitengewone omstandigheid. Betrokkene beweert alhier sinds 2000 te verblijven. Echter, betrokkene wist dat het om een precair verblijf ging in het kader van zijn asielprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Na het afsluiten van zijn asielprocedure heeft betrokkene zich bewust genesteld in illegaal verblijf. Bovendien werd hem op 12.02.2001, 01.09.2010, 08.03.2013 en 21.05.2015 een bevel om het grondgebied te verlaten betekend. Het principe wordt gehanteerd dat betrokkene in eerste instantie de verplichting had om zelf gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Betrokkene diende alles in het werk te stellen om aan zijn wettelijke verplichting om het land te verlaten te voldoen en bijgevolg diende hij in de eerste plaats zelf alle stappen te ondernemen om rechtstreeks of via een derde land naar zijn herkomstland terug te keren of naar een land waar hij kan verblijven. De bewering dat hij alhier langdurig zou verblijven kan dus onmogelijk aanvaard worden als buitengewone omstandigheid daar betrokkene zelf verantwoordelijk is voor deze situatie.

Verder beweert betrokkene dat hij samenwoont met de heer T. M. (...), diens echtgenote, T. Z. (...), en hun kinderen en beroept zich hiervoor op art. 8 EVRM. Echter, wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. In zijn arrest dd. 27.05.2009 stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat verzoeker zou toelaten de bepalingen van de Vreemdelingenwet naast zich neer te leggen. Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan worden beschouwd als een schending van artikel 8 van het EVRM. (Rvs 22 februari 1993, nr42.039, Rvs 20 juli 1994, nr 48.653, Rvs 13 december 2005, nr 152.639)" Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van art. 8.

Betrokkene beroept zich verder op het feit dat hij niet over de nodige financiële middelen beschikt om het Rijk te verlaten en in het thuisland een aanvraag in te dienen. Betrokkene staft dit door te verwijzen naar de FOD Financiën die een vereenvoudigde aangifte opgestelde voor verzoeker in 2013 en 2014. Echter, deze vereenvoudigde aangifte toont enkel aan dat betrokkene geen legale inkomensten had in de periode van 2013 en 2014. Het toont niet aan dat betrokkene geen beroep kan doen op de hulp van familie, kennissen en vrienden. Bovendien staat het betrokkene vrij om voor zijn terugkeer een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis. Ook beschikt de IOM over een Reïntegratiefonds dat als doel heeft een duurzame terugkeer naar en reïntegratie in het land van herkomst te vergemakkelijken. Dit fonds is ontworpen om mensen bij te staan in het vinden van inkomensgenererende activiteiten. Reïntegratiebijstand kan het

volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage. Hierdoor kan de bewering dat betrokkene niet over voldoende financiële middelen beschikt niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid.

Betrokkene haalt aan dat een terugkeer tot gevolg zal hebben dat zijn tewerkstellings- en inburgeringsinspanningen tot op heden geen waarde meer zullen hebben en teniet gedaan zullen worden. Echter, betrokkene toont dit niet aan, het gaat hier om een loutere bewering die niet gestaafd wordt door enige vorm van bewijs. Bovendien dient opgemerkt te worden dat het hier gaat om een tijdelijke verwijdering van het Belgisch grondgebied, wat geen onoverkomelijk nadeel met zich meebrengt.

De elementen van integratie (met name het feit dat hij er werkelijk alles aan gedaan zou hebben om zich te integreren en de taal te leren, dat hij overduidelijk werkbereid en bekwaam is, dat hij een concreet werkaanbod zou hebben, dat hij taal-en inburgeringscursussen gevolgd zou hebben, dat hij Nederlands zou spreken en begrijpen en dat hij een werkbelofte voorlegt evenals zes inschrijvingsformulieren Nederlandse taallessen, vier deelcertificaten Nederlands tweede taal en verschillende getuigenverklaringen kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).

(...)"

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoeker de schending aan van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht *iuncto* artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en van het zorgvuldigheidsbeginsel, het evenredigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel als algemene beginselen van behoorlijk bestuur gelezen in samenhang met artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Het middel is als volgt onderbouwd:

"De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de uitoefening van haar wettelijk toezicht bevoegd na te gaan of de overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond ervan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen" (RvSt. 17 januari 2007, nr. 166.860 ; RvSt. 7 december 2001, nr 101.624, RvV 5 juni 2009, nr 28.348).

'De motieven van de bestreden beslissing moeten de beslissing onderbouwen' (RvSt. nr. 103.789 en RvSt. nr 108.678.) *quod non in casu.*

III.1.1. Art. 9bis (§ 1, eerste lid) Vr.W. 15.12.1980 Vr.W. 15.12.1980, naar luid waarvan (eigen onderlijning):

'(...)'.
'

vermeldt de mogelijkheid een aanvraag tot machtiging tot verblijf te doen in de woonplaats bij het gemeentebestuur van de verblijfplaats van VERZOEKER, in casu L. (...), in geval van 'buitengewone omstandigheden' in hoofde van VERZOEKER en voor zover VERZOEKER voldoet aan de voorwaarden tot regularisatie wegens 'humanitaire redenen' hetgeen zich vereenzelvigt volgens de wet met het bestaan van 'buitengewone omstandigheden' in zijn hoofde die het verblijf van VERZOEKER in het Rijk kenmerken.

III.1.2. Onverminderd het feit dat de vernietigde instructie dd. 19.07.2009 dat bepaalde omstandigheden eigen aan het verblijf van een vreemdeling in het Rijk als 'buitengewone omstandigheden' omschreef, mede gelet op de duur van dat verblijf en dat de Raad van State op 05.10.2011 (R.V.St nr. 215.571 dd. 05.10.2011, zaak A.198.554/XIV-32.682) uitdrukkelijk heeft geoordeeld dat aangezien het art. 9bis Vr.W. geen dwingende voorwaarde qua verblijfsduur oplegt (nu het kwestieus artikel 9bis geen inhoudelijke criteria omschrijft) dient huidige aanvraag gelet op de discretionaire bevoegdheid van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, thans voorkomend toch wel te worden getoetst aan de criteria van de vernietigde instructie maar met uitdrukkelijk voorbehoud voor de verblijfsduur van VERZOEKER in het Rijk en dient verweerster in alle geval correct en afdoende te motiveren waarom zij het verblijf van VERZOEKER inclus de door hem ingeroepen duur van zijn asielpcedure en duur van zijn

onafgebroken verblijf, niet als een 'buitengewone omstandigheid' beschouwt, wil zij haar thans bestreden beslissing wettig motiveren.

III.1.3. Het artikel 9bis Vr.W. 15.12.1980 zelf vermeldt geen inhoudelijke elementen of criteria die invulling geven aan de toepasselijke criteria op basis van dewelke verweerster VERZOEKER voorkomend kan machtigen tot verblijf in het Rijk.

Alhoewel het bestaan van 'buitengewone omstandigheden' in hoofde van VERZOEKER inderdaad een ontvankelijkheidsvereiste betreft, vermeldt de wet niet dat enkel en alleen met die elementen zou mogen rekening worden gehouden die aan verweerster bekend zijn op het ogenblik van de aanvraag.

Zodoende dient verweerster rekening te houden met alle haar bekende en relevante elementen op het ogenblik van de bestreden beslissing, in casu dd. 13.10.2016. Dit schrijft de wet haar lettelijk voor en dit zeker gelet de discretionaire bevoegdheid van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en bijaldien om willekeur te voorkomen.

Zo weet verweerster op het ogenblik van de huidige aanvraag gedaan op 08.05.2016 dat VERZOEKER in het wachtregister is ingeschreven te L. (...) (zie stuk 2, tevens stuk 4 van de aanvraag van 08.05.2016) zodat VERZOEKER sensu stricto niet 'illegaal' in het Rijk verblijft, minstens dat hij aangezien deze inschrijving actueel is, VERZOEKER er minstens mag op vertrouwen dat hij alhier is 'geregistreerd' in het bevolkingsregister waar het wachtregister deel van uitmaakt en hij dus niet louter zich wentelt in de illegaliteit of dat dit louter een gevolg zou zijn van zijn 'houding' zoals verweerster in de bestreden beslissing ten onrechte motiveert.

III.1.4. Verweerster motiveert haar bestreden beslissing dd. 13.10.2016 waarbij de aanvraag van VERZOEKER onontvankelijk wordt verklaard gelet de afwezigheid van 'buitengewone omstandigheden' in zijn hoofde zoals vermeld in art. 9bis Vr.W. 15.12.1980, en dit tevens uitdrukkelijk onder verwijzing naar het feit dat de asielprocedure van VERZOEKER, dewelke hij startte met zijn asielaanvraag op 31.10.2000 en waarvan de procedure werd afgesloten met een arrest van de Raad van State van 21.02.2005, dat deze duur van meer vier jaar toch geen buitengewone omstandigheid in hoofde van VERZOEKER zou uitmaken, omdat de 'beroepsprocedure' voor de de Raad van State volgens verweerster niet zou mogen worden meegerekend bij de berekening van de duur van de procedure, waarbij verweerster duidelijk te kennen geeft dat de duur van de asielprocedure voorkomend wel een element uitmaakt waarmee verweerster dient rekening te houden aangezien dit wel degelijk een 'buitengewone omstandigheid' kan uitmaken niet noodzakelijkerwijs toe te rekenen aan VERZOEKER.

Nog volgens verweerster zou de de beroepsprocedure voor de Raad van State in casu afgesloten met een arrest van 21.02.2005, niet mogen worden meegerekend bij de berekening van deze duur aangezien de Raad van State zich op 21.02.2005 niet zou hebben uitgesproken over de gegrondheid van de asielaanvraag van VERZOEKER maar alleen over de 'correctheid' van de procedure waarbij verweerster lijkt te verwijzen naar de rol van de Raad van State als administratief cassatierechter.

En zo vervolgt verweerster, wordt omtrent de gegrondheid van de asielaanvraag van verzoeker geoordeeld door Uw Raad als beroepsinstantie en niet door de de Raad van State.

Verweerster blijkt hierbij te vergeten dat Uw Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is opgericht bij wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en dat derhalve bij het afsluiten van de asielprocedure in hoofde van VERZOEKER en dit bij arrest van de Raad van State van 21.02.2005 er uiteraard geen sprake van kon zijn dat Uw Raad in deze uitspraak zou doen over de gegrondheid van de procedure (dus met volle rechtsmacht) aangezien Uw Raad op 21.02.2005 nog niet eens bestond en aangezien de Raad van State in het gerechtelijk jaar 2005-2006 wel degelijk nog steeds als 'beroepsinstantie' zich diende uit te spreken over de gegrondheid van een hoger beroep in een asielprocedure en dit betreffende de asiel-aanvragen zo ook betreffende de beroepen ingeleid tegen de afwijzende beslissingen van de regularisatiecommissie opgericht bij de wet van 22 december 1999 betreffende de regularisatie van het verblijf van bepaalde categorieën van vreemdelingen verblijvend op het grondgebied van het Rijk, zijnde het contentieux waaromtrent Uw Raad thans ook exclusief bevoegd is.

Aangezien verweerster in de thans bestreden beslissing aangeeft, minstens impliciet, dat de duur van de asielprocedure in hoofde van VERZOEKER een element 'kan uitmaken' zodat bij een onredelijk lange duur hiervan als een buitengewone omstandigheid kan worden aangemerkt, en aangezien

verweester in de bestreden beslissing een motief opgeeft dat elke grondslag mist, zowel feitelijk als juridisch, dient te worden besloten dat – rekening houdende met de effectieve duur van de asielprocedure van VERZOEKER – dit gebrek in de motivering dermate ernstig is en is verweven met de bestreden beslissing zelf en haar draagwijdte, dat een dergelijke motivering artikel 62 Vr.W. 15.12.1980 schendt houdende een schending van de materiële motiveringsplicht gelezen samen met art. 9bis Vr.W. 15.12.1980 en tevens een schending van het zorgvuldigheids-, het evenredigheids- en het redelijkheidsbeginsel als beginselen van behoorlijk bestuur gelezen in samenhang met art. 9bis Vr.W. zodat de bestreden beslissing moet worden vernietigd wegens deze schendingen aangezien verweester zodoende geen afdoende materieel gemotiveerd antwoord geeft op minstens deze bijzondere omstandigheid voor rekening van VERZOEKER aangehaald, met name met betrekking tot de duur van diens eerdere asielprocedure alhier in BELGIE.

De bestreden beslissing dient om al deze redenen dan ook te worden vernietigd.”

2.2. De verwerende partij antwoordt hierop als volgt in haar nota met opmerkingen:

“In een eerste en enig middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:

- artikel 62 van de Vreemdelingenwet ‘houdende een schending van de materiële motiveringsplicht’;*
- artikel 9bis van de Vreemdelingenwet;*
- het zorgvuldigheidsbeginsel;*
- het evenredigheidsbeginsel;*
- het redelijkheidsbeginsel.*

Vooreerst laat verweerder nopens de vermeende schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, dat de formele motiveringsplicht betreft en niet de materiële motiveringsplicht zoals verzoekende partij poogt aannemelijk te maken, gelden dat bij lezing van het inleidend verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar er ook in slaagt de motieven vevat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijkt geeft kennis te hebben van de motieven vevat in de bestreden beslissing.

De verweerder is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekende partij het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek nopens de formele motiveringsverplichting (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

De verweerder merkt op dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover verzoekende partij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477).

In antwoord op de in het middel ontwikkelde concrete kritiek die de inhoud van de motivering en aldus de materiële motiveringsplicht betreft, laat verweerder gelden dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie geheel terecht de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk heeft verklaard om reden dat verzoekende partij geen buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen die kunnen rechtvaardigen dat de aanvraag in België wordt ingediend.

Luidens artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan het een vreemdeling, in buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat hij over een identiteitsdocument beschikt, worden toegestaan zijn aanvraag om machtiging tot verblijf te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Hieruit volgt dat enkel wanneer er buitengewone omstandigheden voorhanden zijn om het niet afhalen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, de verblijfsmachtiging in België kan worden aangevraagd. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. Verweerder laat gelden dat uit art. 9 Vreemdelingenwet, duidelijk blijkt dat dit wetsartikel een algemene regel is, ten aanzien waarvan artikel 9bis Vreemdelingenwet zich verhoudt als een restrictief toe te passen uitzondering.

“als algemene regel geldt dus dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland (...) De mogelijkheid om

in België een verblijfsmachtiging aan te vragen, als uitzonderingsbepaling, moet restrictief worden geïnterpreteerd.” (R.v.V. nr. 104.221 dd. 31.05.2013)

De toepassing van artikel 9bis Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging onontvankelijk worden verklaard;*
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.*

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om de verzoekende partij een voorlopige verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de Staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, en onder meer te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de afgifte van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden.

In casu werd de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf onontvankelijk verklaard, wat betekent dat de buitengewone omstandigheden die de verzoekende partij heeft ingeroepen om te verantwoorden waarom verzoekende partij geen aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf in het land van herkomst heeft ingediend, niet werden aanvaard of bewezen.

In zoverre de verzoekende partij voorafgaandelijk voorhoudt dat haar aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet dient te worden getoetst aan de criteria van de vernietigde instructie, is dit weinig ernstig.

De Raad van State oordeelde dat het toepassen van de criteria uit de vernietigde instructie indruist tegen de discretionaire bevoegdheid:

“Anders dan in het bestreden arrest wordt geoordeeld gaat het daarbij niet meer om de uitoefening van de discretionaire bevoegdheid. Uit het bovenstaande citaat van de beslissing van 26 augustus 2010 blijkt immers dat de aanvraag om machtiging tot verblijf uitsluitend ongegrond is verklaard omdat niet aan de voorwaarde van de verblijfsduur uit de (vernietigde) instructie is voldaan. Die voorwaarde wordt als een dwingende regel toegepast, waarbij de bevoegde staatssecretaris over geen enkele appreciatiemogelijkheid meer beschikt en die dus in strijd is met de in het bestreden arrest voorgehouden discretionaire bevoegdheid. Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet bevat geen voorwaarde inzake verblijfsduur, zodat de staatssecretaris op die manier zelf een voorwaarde aan de wet heeft toegevoegd.”

Het kan volgens de Raad van State niet anders worden geïnterpreteerd als dat de beoordeling van een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van art. 9bis op basis van de in de vernietigde instructie opgesomde criteria indruist tegen de discretionaire bevoegdheid, gezien artikel 9bis Vreemdelingenwet geen voorwaarden ten gronde bevat en die aldus niet door de Staatssecretaris aan de wet kunnen worden toegevoegd.

Elke beoordeling op grond van de vernietigde instructies zou aldus een beoordeling uitmaken op basis van voorwaarden die niet in de wet terug te vinden zijn.

Derhalve heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht geoordeeld dat de criteria van de instructie niet meer van toepassing zijn.

“Voorts oordeelt de Raad van State dat bij de ongegrondverklaring van de aanvraag om machtiging tot verblijf, uitsluitend omdat niet aan de voorwaarden uit de vernietigde instructie is voldaan, de voorwaarden van de instructie van 19 juli 2009 als een dwingende regel worden toegepast waarbij de bevoegde staatssecretaris over geen enkele appreciatiemogelijkheid meer beschikt. Dergelijke handelwijze leidt tot de toevoeging van een voorwaarde die niet is voorzien in artikel 9 bis van de vreemdelingenwet. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kan niet toelaten dat bindende voorwaarden aan artikel 9bis van de vreemdelingenwet worden toegevoegd, omdat artikel 9 bis van de vreemdelingenwet geen criteria bevat (RvS S oktober 2011, nr. 215.571; RvS 1 december 2011, nr.

216.651). Dienvolgens vermag de Raad niet te toetsen aan de vernietigde instructie." (R.v.V. nr. 77.191 van 14 maart 2012)

Verzoekende partij voert vooreerst aan dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie bij het nemen van de in casu bestreden beslissing rekening diende te houden met alle haar bekende en relevante elementen. Zo diende de gemachtigde van de Staatssecretaris te weten dat verzoekende partij op het ogenblik van haar aanvraag niet illegaal in het Rijk verbleef, nu zij op dat ogenblik ingeschreven was in het wachtregister.

De kritiek van verzoekende partij is niet ernstig.

Verweerder laat gelden dat de verzoekende partij het door haar voorgelegde uittreksel uit het bevolkings- en wachtregister nooit heeft ingeroepen als buitengewone omstandigheid, zodat niet kan worden ingezien hoe de gemachtigde van de Staatssecretaris ertoe gehouden zou zijn voormeld uittreksel mee in acht te nemen bij de beoordeling of er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn die verzoekende partij ervan verhinderen om haar aanvraag vanuit het buitenland in te dienen.

Zie in die zin:

"Het weze nogmaals benadrukt dat de bewijslast voor het aantonen van de buitengewone omstandigheden bij de aanvrager berust en dat van de aanvrager tevens de nodige zorgvuldigheid kan worden verwacht om de nodige concrete elementen voor te leggen derwijze dat de gemachtigde van de staatssecretaris kan oordelen over de aan- of afwezigheid van buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Dit geldt bij uitstek voor de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, hetgeen onmiskenbaar een gunstmaatregel uitmaakt. De verplichting die in casu rust op de vreemdeling, kadert bijgevolg in de wederkerige zorgvuldigheidsverplichting. De verweerder heeft in het raam van het bepaalde artikel 9bis van de vreemdelingenwet slechts de plicht om te onderzoeken of de aanvrager, op wie de bewijslast te dezen rust, al dan niet elementen heeft aangebracht die aantonen dat er in zijn specifiek geval buitengewone omstandigheden zijn die er hem van verhinderen om zijn aanvraag vanuit het buitenland in te dienen." (R.v.V. nr. 121 369 van 24 maart 2014)

Volledigheidshalve benadrukt verweerder nog dat de verzoekende partij met een uittreksel uit het bevolkings- en wachtregister daterende van 15.01.2015 niet aantoont dat zij op het ogenblik van het indienen van de aanvraag om machtiging tot verblijf, en dus op 08.05.2016, nog steeds ingeschreven was in voormeld register, en dit nog los van de vaststelling dat de inschrijving in het wachtregister geenszins impliceert dat de verzoekende partij als dusdanig wettig in het Rijk verblijft.

Bovendien kan de verzoekende partij niet ernstig ontkennen dat zij zich na het afsluiten van haar asielprocedure bewust heeft genesteld in illegaal verblijf. Verzoekende partij verblijft, volgens haar eigen verklaring, in het Rijk sinds 2000. Verzoekende partij wist dat zij een precair verblijf had in het kader van haar asielprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het Rijk diende te verlaten. Bovendien werd aan verzoekende partij op 12.02.2001, 01.09.2010, 08.03.2013 en 21.05.2015 een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten betekend. Hoewel verzoekende partij de wettelijke verplichting had om het Rijk te verlaten, heeft zij voormelde bevelen genegeerd en koos zij er bewust voor zich te nestelen in illegaal verblijf.

Verder houdt de verzoekende partij voor dat de gemachtigde van de Staatssecretaris in de bestreden beslissing te kennen zou gegeven hebben dat de duur van de asielprocedure een element is dat een buitengewone omstandigheid kan uitmaken. Verzoekende partij meent verder dat de Raad van State werd opgericht bij wet van 15.09.2006, zodat zij zich bij arrest dd. 21.02.2005 heeft uitgesproken over de gegrondheid van het hoger beroep in de asielprocedure.

Verweerder wijst er op dat de verzoekende partij met haar kritiek er aan voorbij gaat dat de Raad van State, voorafgaand aan de oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, niet met volle rechtsmacht, doch wel als annulatie- en schorsingsrechter uitspraak deed over de beroepen tegen de beslissingen van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Derhalve heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie geheel terecht gesteld dat de beroepsprocedure voor de Raad van State niet behoort bij de asielprocedure, nu de Raad van State niet oordeelt over de gegrondheid van de aanvraag, doch wel over de correctheid van de procedure. De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie verduidelijkt dat onder

asielprocedure enkel de duur van de behandeling van de asielaanvraag door de verschillende asielinstanties wordt verstaan, m.n. de Dienst Vreemdelingenzaken, het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en in de huidige procedure de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, nu zij oordelen over de gegrondheid van de aanvraag.

Dat rekening werd gehouden met de asielprocedure zoals deze bestond voor de oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, blijkt bovendien uit de in casu bestreden beslissing. Door de gemachtigde van de Staatssecretaris wordt uitdrukkelijk aangehaald dat de asielprocedure van verzoekende partij werd afgesloten met een bevestigende beslissing van weigering van verblijf door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.

De verweerder wijst er tot slot op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris een ruime beleidsvrijheid heeft bij het beoordelen of elementen, die worden aangevoerd in een aanvraag, buitengewone omstandigheden uitmaken in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Wanneer de Raad als annulatierechter een administratieve beslissing aan de wet toetst, treedt hij niet op als rechter in hoger beroep die, op aanvraag van de rechtzoekende, de ware toedracht van de feiten gaat beoordelen. Hij onderzoekt enkel of de gemachtigde van de Staatssecretaris in redelijkheid is kunnen komen tot de door hem gedane vaststelling van feiten en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn welke met die vaststelling onverenigbaar zijn. In het kader van een marginale toetsing wordt de aangeklaagde onwettigheid slechts dan gesanctioneerd wanneer daarover geen redelijke twijfel kan bestaan m.a.w. wanneer de beslissing kennelijk onredelijk is (R.v.V. nr. 14.410 van 25 juli 2008). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vermag zich niet in de plaats te stellen van de gemachtigde van de Staatssecretaris, hetgeen verzoekende partij schijnbaar vergeet.

Verzoekende partij slaagt er niet in de beoordeling van de bestreden beslissing dat geen buitengewone omstandigheden zijn aangetoond, te weerleggen. Verzoekende partij maakt de aangevoerde schending van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet niet aannemelijk.

De verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk diende te worden verklaard.

De gemachtigde van de Staatssecretaris handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels.

De in casu bestreden beslissing werd rechtmatig genomen, zonder miskennis van de zorgvuldigheidsverplichting, het evenredigheids- en redelijkheidsbeginsel waarvan verzoekende partij de schending aanvoert.

Het eerste en enige middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen."

2.3.1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat de door de verzoeker ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk is omdat de door hem aangehaalde elementen, met name de duur van de asielprocedure en het voorlopig verblijf dat hem in het kader daarvan werd toegestaan, de lange duur van zijn verblijf in België, het samenwonen met T.M., T.Z. en hun kinderen, het gebrek aan financiële middelen om het Rijk te verlaten en in het thuisland een aanvraag in te dienen, het tenietgaan van zijn tewerkstellingsmogelijkheden- en inburgeringsinspanningen en de elementen van integratie, "geen

buitengewone omstandigheid (vormen) waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland", waarbij voor elk van de aangehaalde elementen omstandig wordt toegelicht waarom dit het geval is.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat de verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt. De verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht. Uit de uiteenzetting van het middel blijkt dat de verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt.

Een schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

2.3.2. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven. Dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 5 december 2011, nr. 216.669; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388). Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, dat het volgende bepaalt:

*"§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.
(...)"*

Deze bepaling voorziet in een uitzondering op de regel vervat in artikel 9 van de Vreemdelingenwet, die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan een vreemdeling die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post. De mogelijkheid om in België een verblijfsmachtiging aan te vragen dient als uitzonderingsbepaling restrictief te worden geïnterpreteerd.

De vreemdeling moet klaar en duidelijk in zijn aanvraag vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn aanvraag bij de diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Uit zijn uiteenzetting moet duidelijk blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

In casu werd de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard omdat de buitengewone omstandigheden die de verzoeker had ingeroepen om te verantwoorden waarom hij geen aanvraag om machtiging tot verblijf in zijn land van oorsprong heeft ingediend, niet werden aanvaard of bewezen.

De verzoeker werpt op dat zijn aanvraag diende te worden "*getoetst aan de criteria van de vernietigde instructie*". Er dient evenwel op te worden gewezen dat de criteria van de ongedateerde instructie met betrekking tot de toepassing van het oude artikel 9.3 en het artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, goedgekeurd door het kernkabinet en op 19 juli 2009 door de toenmalige Eerste Minister in een persbericht meegedeeld, door de Raad van State bij arrest nr. 198.769 van 9 december 2009 werd

vernietigd omdat deze instructie "het mogelijk maakt dat vreemdelingen die zich in de daarin omschreven voorwaarden bevinden ervan ontslagen worden aan te tonen dat er in hun geval buitengewone omstandigheden voorhanden zijn, terwijl enkel de wetgever dit vermog te doen", omdat "door dit in de bestreden instructie te doen, een aan de wetgever voorbehouden domein wordt betreden" en omdat "uit het bovenstaande volgt dat de bestreden instructie voor vernietiging vatbaar is aangezien ze een nieuwe rechtsregel aan de rechtsorde toevoegt". Voorts oordeelt de Raad van State dat bij de ongegrondverklaring van de aanvraag om machtiging tot verblijf, uitsluitend omdat niet aan de voorwaarden uit de vernietigde instructie is voldaan, de voorwaarden van de instructie van 19 juli 2009 als een dwingende regel worden toegepast waarbij de bevoegde staatssecretaris over geen enkele appreciatiemogelijkheid meer beschikt. Dergelijke handelwijze leidt tot de toevoeging van een voorwaarde die niet is voorzien in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kan niet toelaten dat bindende voorwaarden aan artikel 9bis van de Vreemdelingenwet worden toegevoegd, omdat artikel 9bis van de Vreemdelingenwet geen criteria bevat (RvS 5 oktober 2011, nr. 215.571; RvS 1 december 2011, nr. 216.651). Dienvolgens vermog de Raad niet te toetsen aan de vernietigde instructie.

Voor zover de verzoeker suggereert dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris niet correct en afdoende gemotiveerd heeft waarom de lange duur van zijn verblijf, inclusief de lange duur van zijn asielprocedure, niet als buitengewone omstandigheden worden beschouwd, wordt erop gewezen dat hieromtrent in de bestreden beslissing als volgt wordt overwogen:

"Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten.

Betrokkene vroeg op 31.10.2000 in België asiel aan. Deze asielprocedure werd op 08.02.2001 afgesloten met een bevestigende beslissing van weigering van verblijf door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS), hem betekend op 12.02.2001. Betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verblijft sindsdien illegaal in België.

De duur van de procedure - namelijk iets meer dan 3 maanden - was zeker ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Betrokkene beweert echter dat zijn asielprocedure meer dan 4 jaar heeft geduurd aangezien het beroep dat hij tegen de beslissing van het CGVS had ingediend bij de Raad van State, pas op 21.02.2005 werd afgesloten. Echter, er dient opgemerkt te worden dat onder asielprocedure enkel de duur van de behandeling van de asielaanvraag door de verschillende asielinstanties wordt verstaan, zijnde de Dienst Vreemdelingenzaken, het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Zij oordelen immers over de gegrondheid van de asielaanvraag. De beroepsprocedure voor de Raad van State behoort niet bij die asielprocedure, daar men niet oordeelt over de gegrondheid van de asielaanvraag, maar wel over de correctheid van de procedure.

Betrokkene beweert dat hij zich in buitengewone omstandigheden zou bevinden omdat hij hier een langdurig verblijf van meer dan 15 jaar in België zou hebben. Hieromtrent dienen wij te stellen dat dit niet aanvaard kan worden als een buitengewone omstandigheid. Betrokkene beweert alhier sinds 2000 te verblijven. Echter, betrokkene wist dat het om een precair verblijf ging in het kader van zijn asielprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Na het afsluiten van zijn asielprocedure heeft betrokkene zich bewust genesteld in illegaal verblijf. Bovendien werd hem op 12.02.2001, 01.09.2010, 08.03.2013 en 21.05.2015 een bevel om het grondgebied te verlaten betekend. Het principe wordt gehanteerd dat betrokkene in eerste instantie de verplichting had om zelf gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Betrokkene diende alles in het werk te stellen om aan zijn wettelijke verplichting om het land te verlaten te voldoen en bijgevolg diende hij in de eerste plaats zelf alle stappen te ondernemen om rechtstreeks of via een derde land naar zijn herkomstland terug te keren of naar een land waar hij kan verblijven. De bewering dat hij alhier langdurig zou verblijven kan dus onmogelijk aanvaard worden als buitengewone omstandigheid daar betrokkene zelf verantwoordelijk is voor deze situatie."

De verzoeker laat na te verduidelijken in welk opzicht deze motivering niet correct zou zijn en wat er meer gemotiveerd zou moeten worden opdat deze motivering volgens hem als afdoende zou kunnen worden beschouwd.

De verzoeker voert verder aan dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris rekening dient te houden met alle hem bekende en relevante elementen op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing en stipt aan dat hij op het moment van de aanvraag van 8 mei 2016 in het wachtregister was

ingeschreven, zodat hij niet illegaal in het Rijk verblijft. Hij laat gelden dat hij erop mag vertrouwen dat hij is ingeschreven in het bevolkingsregister en dat de gemachtigde in de bestreden beslissing ten onrechte motiveert dat hij zich in de illegaliteit wendt. Uit het door de verzoeker voorgelegde uittreksel uit het bevolkings- en wachtregister (zie stukkenbundel verzoeker, stuk 2) blijkt evenwel niet dat de verzoeker ingeschreven is in het wachtregister of het bevolkingsregister. Zijn naam wordt in het voorgelegde document nergens vermeld. Aldus maakt de verzoeker niet aannemelijk dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op grond van onjuiste feitelijke elementen of op kennelijk onredelijke wijze heeft geoordeeld dat hij zich “(n)a het afsluiten van zijn asielprocedure (...) bewust (heeft) genesteld in illegaal verblijf”. Bovendien wordt niet ingezien – en de verzoeker verduidelijkt niet – in welk opzicht uit de loutere inschrijving in het bevolkings- of het vreemdelingenregister kan worden afgeleid dat de verzoeker in België over een legaal verblijf beschikt(e), temeer nu hij na zijn asielaanvraag van 31 oktober 2000 aan zijn zevende aanvraag toe is om zijn verblijf te regulariseren.

Ten slotte laat de verzoeker gelden dat de procedure voor de Raad van State bij het beoordelen van de lange duur van de asielprocedure wel degelijk in overweging dient te worden genomen, nu in het gerechtelijk jaar 2005-2006 de Raad nog niet bestond en de Raad van State zich wel degelijk als beroepsinstantie over de zaak diende uit te spreken.

In de bestreden beslissing wordt hieromtrent als volgt overwogen:

“Betrokkene beweert echter dat zijn asielprocedure meer dan 4 jaar heeft geduurd aangezien het beroep dat hij tegen de beslissing van het CGVS had ingediend bij de Raad van State, pas op 21.02.2005 werd afgesloten. Echter, er dient opgemerkt te worden dat onder asielprocedure enkel de duur van de behandeling van de asielaanvraag door de verschillende asielinstanties wordt verstaan, zijnde de Dienst Vreemdelingenzaken, het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Zij oordelen immers over de gegrondheid van de asielaanvraag. De beroepsprocedure voor de Raad van State behoort niet bij die asielprocedure, daar men niet oordeelt over de gegrondheid van de asielaanvraag, maar wel over de correctheid van de procedure.”

De verzoeker kan worden bijgetreden waar hij opmerkt dat de Raad ten tijde van zijn asielprocedure nog niet was opgericht. Hij kan evenwel niet worden bijgetreden waar hij voorhoudt als zou de Raad van State oordelen over de gegrondheid van de asielaanvraag. De Raad van State deed destijds immers als annulatierechter enkel een wettigheidstoetsing. Aldus toont de verzoeker niet aan dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op grond van onjuiste feitelijke gegevens vaststelde dat “(d)e beroepsprocedure voor de Raad van State (...) niet bij die asielprocedure (behoort), daar men niet oordeelt over de gegrondheid van de asielaanvraag, maar wel over de correctheid van de procedure”. Evenmin maakt de verzoeker hiermee aannemelijk dat het kennelijk onredelijk is om bij de duur van de door hem doorlopen asielprocedure geen rekening te houden met de duur van de procedure bij de Raad van State.

Uit het voorgaande blijkt dat de verzoeker niet aannemelijk maakt dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen. Een schending van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet wordt evenmin aangetoond.

2.3.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de bestuurlijke overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Aangezien uit de voorgaande bespreking volgt dat er niet wordt aangetoond dat niet werd uitgegaan van een correcte feitenvinding kan niet worden gesteld dat het zorgvuldigheidsbeginsel zou zijn geschonden.

2.3.4. Het redelijkheidsbeginsel legt aan de bestuurlijke overheid de verplichting op om bij de uitoefening van haar wettelijke bevoegdheid redelijk te werk te gaan. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan slechts worden vastgesteld wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een bepaalde beslissing is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men dus voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). In de bestreden beslissing worden de motieven opgesomd op grond waarvan de gemachtigde van de bevoegde

staatssecretaris tot de onontvankelijkheid van de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet heeft besloten. De gemachtigde heeft enkel gebruik gemaakt van de hem bij wet toegekende bevoegdheden en is hierbij, gelet op wat voorafgaat, niet op een kennelijk onredelijke wijze tot zijn besluit gekomen. Bijgevolg kan niet worden volgehouden dat de gemachtigde bij het nemen van de bestreden beslissing het redelijkheidsbeginsel heeft geschonden.

2.3.5. De verzoeker maakt evenmin een schending van het evenredigheidsbeginsel aannemelijk. Het evenredigheidsbeginsel, als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel, laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126.520). De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt immers slechts het evenredigheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen, wat *in casu* niet het geval is.

2.3.6. Het enig middel is ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig maart tweeduizend zeventien door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT,

D. DE BRUYN